

ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการวางแผนทางการเงินส่วนบุคคลเพื่อวัยเกษียณสำหรับข้าราชการพลเรือน สามัญในจังหวัดภูเก็ต

Factors Influencing Personal Financial Planning for Retirement for Civil Servants in Phuket Province

พิมลพรรณ สุขเกษม¹

บทคัดย่อ

การศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการวางแผนทางการเงินส่วนบุคคลเพื่อวัยเกษียณสำหรับข้าราชการพลเรือนสามัญในจังหวัดภูเก็ต มีวัตถุประสงค์ 2 ประการ ได้แก่ เพื่อศึกษาปัจจัยส่วนบุคคลของข้าราชการพลเรือนสามัญในจังหวัดภูเก็ตที่มีอิทธิพลต่อการวางแผนทางการเงินส่วนบุคคลเพื่อวัยเกษียณประการที่สอง คือ เพื่อศึกษาปัจจัยด้านความรู้ทางการเงินที่มีความสัมพันธ์ต่อการวางแผนทางการเงินส่วนบุคคลเพื่อการเกษียณอายุของข้าราชการพลเรือนสามัญในจังหวัดภูเก็ต ทำการรวบรวมข้อมูลที่ได้รับจากแบบสอบถาม (Questionnaire) ใช้กลุ่มตัวอย่าง คือ ข้าราชการพลเรือนสามัญในจังหวัดภูเก็ต จำนวน 367 คน วิเคราะห์ผลใช้ สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistic) อธิบายผลการวิเคราะห์ ได้แก่ การแจกแจงความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ทดสอบสมมติฐานด้วยสถิติการทดสอบไคสแควร์ (Chi-Square Test) และใช้สถิติ F-test วิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way Analysis of Variance : One-Way ANOVA) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

ผลการศึกษาพบว่า 1) ผลการวิเคราะห์ปัจจัยส่วนบุคคลของข้าราชการพลเรือนสามัญในจังหวัดภูเก็ต ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีอายุระหว่าง 41 - 50 ปี มีสถานภาพสมรส มีจำนวนสมาชิกในครอบครัว 2 - 3 คน มีการศึกษาระดับปริญญาตรี มีระดับตำแหน่งงานฝ่ายปฏิบัติงาน มีรายได้ต่อเดือน 10,001 - 20,000 บาท และมีค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อเดือน 10,001 - 20,000 บาท ซึ่งข้าราชการพลเรือนสามัญในจังหวัดภูเก็ตมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องการวางแผนทางการเงินส่วนบุคคล โดยภาพรวมในระดับมาก การวางแผนทางการเงินส่วนบุคคลเพื่อวัยเกษียณสำหรับข้าราชการพลเรือนสามัญในจังหวัดภูเก็ต ส่วนใหญ่มีวัตถุประสงค์ในการวางแผนทางการเงินส่วนบุคคลเพื่อการเกษียณอายุเพื่อควบคุมสถานะทางการเงิน และป้องกันไม่ให้มีภาระหนี้สินที่มากเกินไป มีกรอบระยะเวลาในการวางแผนทางการเงินส่วนบุคคลเพื่อการเกษียณอายุ และมีรูปแบบในการวางแผนทางการเงินส่วนบุคคลเพื่อการเกษียณอายุเน้นที่ความมั่นคงทางการเงิน

¹ นักศึกษาปริญญาโท คณะบริหารธุรกิจ สาขาการจัดการ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า 1) อายุ ระดับการศึกษา ระดับตำแหน่งงาน รายได้เฉลี่ยต่อเดือน และค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อเดือนที่แตกต่างกันส่งผลต่อการวางแผนทางการเงินส่วนบุคคลเพื่อวัยเกษียณสำหรับข้าราชการพลเรือนสามัญในจังหวัดภูเก็ต 2) ข้าราชการพลเรือนสามัญในจังหวัดภูเก็ตที่มีความรู้ความเข้าใจในเรื่องการวางแผนทางการเงินส่วนบุคคลต่างกันส่งผลต่อการวางแผนทางการเงินส่วนบุคคลเพื่อวัยเกษียณด้านกรอบระยะเวลาในการวางแผนทางการเงินส่วนบุคคลเพื่อการเกษียณอายุต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

คำสำคัญ: การวางแผนทางการเงินส่วนบุคคล, การเกษียณอายุราชการ, ข้าราชการพลเรือนสามัญ

Abstract

A study of factors influencing personal financial planning for retirement age for civil servants in Phuket Province. There are two objectives: to study the personal factors of the civil servants in Phuket that influence personal financial planning for retirement age. The second is to study the financial literacy factors that relate to financial planning. Personal finance for retirement of civil servants in Phuket To collect the information received from the questionnaire. The questionnaire was used by a sample of 367 civil servants in Phuket province. The results were analyzed by descriptive statistic to explain the results of the analysis, such as frequency, percentage, mean, standard deviation. Hypothesis was tested by Chi-Square Test and F-test was used to analyze one-way analysis of variance (One-Way ANOVA) at the statistical significance level of 0.05.

The results of the study were as follows: 1) The analysis of personal factors of civil servants in Phuket Province. Most of them are female. Age between 41 - 50 years, has marital status 2 - 3 family members have a bachelor's degree. Have a position in the operation department They have monthly income of 10,001 - 20,000 baht and average monthly expenses of 10,001 - 20,000 baht. Civil servants in Phuket have a good understanding of personal financial planning. Overall at a high level Personal Financial Planning for the Retirement Age of Civil Servants in Phuket Province Most of them are aimed at personal financial planning for retirement to control their financial status. And prevent excessive debt burden There is a time frame for personal financial planning for retirement. And there are some forms of personal financial planning for retirement, focusing on financial stability.

The hypothesis test results showed that 1) age, education level. Job level Average monthly income And average expenses per month Different effects on personal financial planning for the civil

servants in Phuket Province 2) Civil servants in Phuket with different knowledge and understanding of personal financial planning affect Personal Financial Planning for Retirement The timeframes for retirement personal financial planning differ. Statistically significant at a level of 0.05.

Keywords: personal financial planning, retirement, Civil Servants

บทนำ

ปัจจุบันการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างประชากรโลกเป็นประเด็นสำคัญอย่างมาก เนื่องจากโครงสร้างประชากรเป็นปัจจัยหลักที่เป็นแรงขับเคลื่อนทางเศรษฐกิจของโลกรวมถึงประเทศไทย ซึ่งจากการวิเคราะห์ของ KKP Research เกียรติณิณภัทร คาคการณ์ว่าในอีก 10 ปีข้างหน้า (พ.ศ. 2573) โครงสร้างประชากรที่เป็นแรงขับเคลื่อนให้กับเศรษฐกิจจะลดจำนวนลง สาเหตุมาจากประชากรไทยกว่า 40% เข้าสู่วัยเกษียณ และประเทศไทยจะก้าวเข้าสู่ภาวะสังคมผู้สูงอายุอย่างรวดเร็ว และจะกลายเป็นประเทศสังคมผู้สูงอายุโดยสมบูรณ์

ในแต่ละปีประเทศไทยจะมีข้าราชการที่ครบกำหนดเกษียณอายุตามปีงบประมาณซึ่งมีจำนวนถึงหลักหมื่นคน โดยข้อมูลข้าราชการพลเรือนสามัญ พบว่าในช่วงปี พ.ศ. 2561 - 2570 จะมีข้าราชการพลเรือนสามัญเกษียณอายุรวมจำนวน 117,652 คน หรือเฉลี่ยปีละ 11,765 คน ในปี พ.ศ. 2561 - 2563 จะมีผู้เกษียณอายุจำนวน 8,539 คน 10,068 คน และ 11,017 คน ตามลำดับ การเปลี่ยนผ่านของบุคลากรเข้าสู่วัยเกษียณดังกล่าว นอกจากจะส่งผลกระทบต่อสภาพเศรษฐกิจและสังคม รวมทั้งด้านการผลิต การบริโภค การออม การลงทุน การใช้จ่ายของรัฐบาล การเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจแล้วนั้น ยังส่งผลกระทบต่อตัวผู้เข้าสู่วัยเกษียณอายุที่ต้องขาดรายได้ในการดำรงชีวิต ดังนั้นผู้ที่อยู่ในวัยเกษียณจึงต้องเตรียมตัวเพื่อรองรับการใช้ชีวิตหลังจากเกษียณอายุ จากข้อมูลเดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. 2562 กรมกิจการผู้สูงอายุ กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ เผยว่าประเทศไทยมีประชากรอายุตั้งแต่ 60 ปีขึ้นไปกว่า 11 ล้านคน คาดการณ์ว่าในปี พ.ศ. 2564 จะมีประชากรสูงวัยสัดส่วน 1 ใน 5 ของประชากรทั้งหมด หรือ 20% และมีจำนวนผู้สูงวัยที่มีรายได้ต่ำกว่าเส้นความยากจน อยู่ที่ 34.3 % (ในปีพ.ศ. 2557 เส้นต่ำกว่าความยากจนคือผู้มีรายได้ต่ำกว่า 2,647 บาท/เดือน) และอีกกว่า 55.8% เป็นผู้สูงวัยที่ยังต้องพึ่งพารายได้จากผู้อื่น และผู้สูงวัยที่ยังต้องทำงานหารายได้เองอีก 34% ซึ่งแหล่งรายได้หลักการดำเนินชีวิตของผู้สูงวัยมาจากบุตร 36.7% รายได้จากการทำงานของผู้สูงวัยเอง 33.9% เบี้ยยังชีพจากราชการ 14.8% เงินบำเหน็จบำนาญ 4.9% จากกลุ่มสมรส 4.3% ดอกเบี้ยเงินออมและการขายสินทรัพย์ที่มีอยู่ 3.9% และรายได้จากทางอื่นๆ อีก 1.5% ตัวเลขดังกล่าวสะท้อนให้เห็นว่าประเทศไทยยังมีปัญหาเรื่องการวางแผนทางการเงินเพื่อวัยเกษียณอย่างมาก

ปัญหาจากโครงสร้างประชากรของประเทศไทยซึ่งเข้าสู่ภาวะสังคมผู้สูงวัยและมีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้นในอนาคต ทำให้เกิดปัญหาและความเสี่ยงในหลาย ๆ ด้าน เช่น ด้านสุขภาพ ด้านการเงิน ด้านสังคม ซึ่งมีผลต่อการดำเนินชีวิต ส่งผลกระทบในด้านเศรษฐกิจต่อตนเอง ครอบครัว และสังคม ซึ่งปัญหาหลักที่ผู้สูงวัยต้องเผชิญและเป็นปัญหาที่สำคัญที่สุด คือ ปัญหาทางการเงิน ไม่ว่าจะเป็นค่าใช้จ่ายในการดูแลสุขภาพ สภาวะทางจิตใจ ความเครียด เมื่อประสบปัญหาทางการเงิน การที่ไม่สามารถใช้เวลาว่างได้เนื่องจากมีรายได้ไม่เพียงพอต่อรายจ่าย จึงทำให้การเตรียมพร้อมรับมือสำหรับการใช้ชีวิตในวัยเกษียณจึงมีความสำคัญมากขึ้น ในสถานการณ์ที่ประเทศไทยกำลังก้าวเข้าสู่สังคมสูงวัย แต่ผู้คนส่วนมากในวัยเกษียณกลับมีเงินไม่เพียงพอสำหรับการใช้ชีวิตในวัยเกษียณ โดยมาจาก 4 สาเหตุหลัก ได้แก่ 1. เริ่มเก็บเงินและวางแผนทางการเงินเพื่อการเกษียณช้าเกินไปทำให้เหลือระยะเวลาในการออมและลงทุนเพื่อใช้จ่ายวัยเกษียณน้อยลง ในขณะที่อายุขัยเฉลี่ยของคนไทยกลับเพิ่มขึ้น สาเหตุที่ 2 คือ การประเมินค่าใช้จ่ายในวัยเกษียณต่ำเกินไป โดยไม่ได้คำนึงถึงค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยว และกิจกรรมต่างๆ จากเวลาว่างที่มากขึ้น ค่ารักษาพยาบาลโดยเฉพาะในโรงพยาบาลเอกชน ทำให้เงินที่เตรียมไว้หมดก่อนสิ้นอายุ ซึ่งจะส่งผลกระทบกับการใช้ชีวิตในบั้นปลาย สาเหตุที่ 3 คือ การออมเงินเพื่อวัยเกษียณน้อยเกินไป ซึ่งมีผลสืบเนื่องจากการประเมินค่าใช้จ่ายในวัยเกษียณน้อยเกินไปหรือจากการประเมินความสามารถในการสร้างผลตอบแทนในระยะยาวมากเกินไปหรือประเมินอายุขัยต่ำเกินไป และสาเหตุที่ 4 คือ ความเข้าใจผิดเกี่ยวกับความเสี่ยงจากการลงทุน เนื่องจากการขาดความรู้ และความเข้าใจในเรื่องการออมและการลงทุน ทำให้ไม่กล้าที่จะเริ่มลงทุนในรูปแบบอื่นเนื่องจากกลัวว่าจะขาดทุน แต่หันไปลงทุนในสินทรัพย์ที่ปลอดภัยแต่ขาดทุน เนื่องจากไม่ได้คำนึงถึงผลตอบแทนที่ได้รับซึ่งน้อยกว่าเงินเฟ้อ ซึ่งหากมีการวางแผนทางการเงินที่ดี และเริ่มวางแผนเร็วมากขึ้นก็จะสามารถมีระยะเวลาในการลงทุนและการจัดสัดส่วนการลงทุน (asset allocation) เพื่อช่วยลดความผันผวนจากการลงทุนในระยะสั้น และสามารถสร้างผลตอบแทนที่ดีในระยะยาวได้

จากความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาดังที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้น ผู้วิจัยจึงมีความประสงค์ที่จะทำการศึกษาเรื่อง “ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการวางแผนทางการเงินส่วนบุคคลเพื่อวัยเกษียณสำหรับข้าราชการพลเรือนสามัญในจังหวัดภูเก็ต” ซึ่งจะเห็นได้ว่าข้าราชการพลเรือนสามัญส่วนใหญ่มีภาระค่าใช้จ่ายเป็นจำนวนมาก มีปัญหาด้านหนี้สิน และมีรายรับต่อเดือนที่ไม่สมดุลกับรายจ่าย หรือไม่สามารถวางแผนทางการเงินในรูปแบบการออมหรือการลงทุนได้อย่างเหมาะสมเพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่วางไว้ได้ ถึงแม้ในช่วงอายุการทำงานจะมีการเก็บออมในรูปแบบเงินกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (กบข.) ซึ่งเป็นเงินออมระยะยาวเพื่อการเกษียณแต่ก็ยังเห็นอยู่ว่าไม่เพียงพอต่อการใช้ชีวิตภายหลังเกษียณ ด้วยเหตุนี้ทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการวางแผนทางการเงินเพื่อวัยเกษียณสำหรับข้าราชการพลเรือนสามัญจังหวัดภูเก็ตที่ต้องการวางแผนการออมและการลงทุนอย่างไรให้เพียงพอ และสามารถรักษามาตรฐานการดำเนินชีวิตหลังเกษียณให้เทียบเท่าหรือใกล้เคียงกับช่วงก่อนเกษียณอายุ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาปัจจัยส่วนบุคคลของข้าราชการพลเรือนสามัญในจังหวัดภูเก็ตที่มีอิทธิพลต่อการวางแผนทางการเงินส่วนบุคคลเพื่อวัยเกษียณ
2. เพื่อศึกษาปัจจัยด้านความรู้ทางการเงินที่มีความสัมพันธ์ต่อการวางแผนทางการเงินส่วนบุคคลเพื่อการเกษียณอายุของข้าราชการพลเรือนสามัญในจังหวัดภูเก็ต

สมมติฐานของการวิจัย

1. ปัจจัยส่วนบุคคลที่แตกต่างกันส่งผลต่อการวางแผนทางการเงินส่วนบุคคลเพื่อวัยเกษียณสำหรับข้าราชการพลเรือนสามัญในจังหวัดภูเก็ต
2. ความรู้ความเข้าใจในเรื่องการวางแผนทางการเงินส่วนบุคคล มีความสัมพันธ์กับการวางแผนทางการเงินส่วนบุคคลเพื่อวัยเกษียณสำหรับข้าราชการพลเรือนสามัญจังหวัดภูเก็ต

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการวางแผนทางการเงินส่วนบุคคลเพื่อวัยเกษียณสำหรับข้าราชการพลเรือนสามัญในจังหวัดภูเก็ต” โดยมีขอบเขตการวิจัยดังนี้

1. ขอบเขตด้านประชากร

กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ คือ ข้าราชการพลเรือนสามัญในจังหวัดภูเก็ต

2. ขอบเขตด้านเนื้อหา

การวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยได้มุ่งศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการวางแผนทางการเงินส่วนบุคคลเพื่อวัยเกษียณสำหรับข้าราชการพลเรือนสามัญในจังหวัดภูเก็ต เพื่อจะได้ทราบถึงปัจจัยส่วนบุคคล และปัจจัยด้านความรู้ทางการเงิน มีความสัมพันธ์กับการวางแผนทางการเงินเพื่อวัยเกษียณสำหรับข้าราชการพลเรือนสามัญในจังหวัดภูเก็ตโดยการวิจัยจะครอบคลุมเนื้อหาดังต่อไปนี้

2.1 ปัจจัยส่วนบุคคลของข้าราชการพลเรือนสามัญในจังหวัดภูเก็ตที่มีอิทธิพลต่อการวางแผนทางการเงินส่วนบุคคลเพื่อวัยเกษียณ ได้แก่ เพศ, อายุ, สถานภาพ, ระดับการศึกษา, ระดับตำแหน่งงาน, รายได้เฉลี่ยต่อเดือน

2.2 ความรู้ความเข้าใจในเรื่องการวางแผนทางการเงินส่วนบุคคลของข้าราชการพลเรือนสามัญในจังหวัดภูเก็ตที่มีอิทธิพลต่อการวางแผนทางการเงินส่วนบุคคลเพื่อวัยเกษียณ

3. ขอบเขตด้านพื้นที่

หน่วยงานราชการส่วนภูมิภาคจังหวัดภูเก็ต

4. ขอบเขตด้านระยะเวลา

การวิจัยครั้งนี้ใช้ระยะเวลาในการดำเนินการวิจัย เริ่มตั้งแต่วันที่ 29 พฤศจิกายน 2563 ถึงวันที่ 21 กุมภาพันธ์ 2564

แนวคิดและทฤษฎี

แนวคิดเกี่ยวกับการเกษียณอายุ

Burnside (1988) กล่าวถึงการเกษียณอายุคล้ายคลึงกับ แอชลีย์ (Atchley, 1994) ว่าเป็นวงจรชีวิตในการประกอบอาชีพที่อยู่ในช่วงต่ำสุดของการจ้างงาน ความรับผิดชอบต่ออาชีพและโอกาสในการทำงานต่างๆจะลดต่ำลงที่สุด บุคคลที่เกษียณจะมีรายได้ในรูปของบำนาญบำนาญ โดยไม่ต้องทำงานเกณฑ์การเกษียณอายุของแต่ละประเทศจะแตกต่างกันไปตามสภาพสังคม และสิ่งแวดล้อมแต่ละช่วง อายุระหว่าง 55-65 ปี ซึ่งบางประเทศจะพิจารณาลักษณะงานเข้าประกอบกับการเกษียณอายุ คือ งานระดับบริหารหรืองานใช้สมองจะกำหนดอายุเกษียณสูงกว่างานที่ใช้กำลังกายหรืองานระดับล่างลงมา เช่น ประเทศฝรั่งเศสผู้ปฏิบัติงานในระดับต้นจะเกษียณเมื่ออายุ 55 ปี ระดับกลาง 60 ปี และระดับสูงเมื่ออายุ 65 ปี (วรารณ ชัยเชื้อ, 2556)

Schwartz (1987 อ้างถึงใน ศิริวรรณ เรืองกุล, 2551, น. 8) ได้กล่าวถึง การเกษียณว่าเป็นการเปลี่ยนระบบการเป็นอยู่หรือย้ายแผนการดำเนินชีวิต ซึ่งมักจะเกี่ยวข้องกับบทบาทหน้าที่ที่เปลี่ยนไป ค่านิยมและความสนใจที่เปลี่ยนไปด้วยดังนั้นแผนการดำเนินชีวิตของคนจึงถูกเปลี่ยนไป

Atchley (1991, p. 197, อ้างถึงใน ชัยมนตรี ปานประภากร 2554, น. 19) ได้กล่าวถึง การเกษียณอายุว่าเป็นวงจรชีวิตในการประกอบอาชีพที่อยู่ในช่วงต่ำสุดของการจ้างงาน ความรับผิดชอบต่ออาชีพ และโอกาสในการทำงานต่าง ๆ จะลดต่ำลง การเกษียณอายุเป็นบทบาททางสังคมที่กำหนดให้มีระบบการแทนที่บุคคลตามสิทธิหน้าที่และความสัมพันธ์กับคนอื่นนอกจากนี้การเกษียณอายุยังเป็นการกระบวนกรให้แต่ละบุคคลจัดเตรียมชีวิตเพื่อการเริ่มแสวงหาเพื่อการปรับตัวหรือมีกิจกรรมอื่น ๆ หรือแม้แต่การปลีกตัวออกจากสังคม

ปิยะดา พิศาลบุตร และพิทักษ์ศิริวงศ์ (2558) กล่าวว่า การเกษียณอายุ เป็นการยุติหรือสิ้นสุดกำหนดระยะเวลาทำงานของบุคคลที่ได้รับการจ้างงานออกจากงานเมื่อถึงคราวอายุที่กำหนดตามแต่ข้อตกลง

ระหว่างผู้จ้างงานประเภทการเกษียณอายุเป็นไปตามข้อตกลง ระหว่างผู้จ้างงาน เช่น ในประเทศไทยสำหรับภาคเอกชนไม่มีการกำหนดอายุการเกษียณขึ้นอยู่กับสัญญาระหว่างนายจ้างและลูกจ้าง ส่วนใหญ่เป็นไปตามเกณฑ์สิทธิประโยชน์จากประกันสังคมที่กำหนดชราภาพไว้ที่อายุ 55 ปี เมื่อกระบวนการเกษียณอายุของแต่ละบุคคลต้องพบกับการเปลี่ยนแปลงเป็นช่วงเวลา ทั้งระยะก่อนการเกษียณและระยะหลังการเกษียณ ซึ่งในแต่ละบุคคลอาจใช้เวลาไม่เท่ากัน ดังนั้น การเตรียมความพร้อมในระยะก่อนการเกษียณ ผู้ที่มีการเตรียมความพร้อมล่วงหน้ามาอย่างดี จะสามารถปรับตัวผ่านระยะที่ก่อให้เกิดความเครียดเข้าสู่ระยะที่ปรับตัวได้อย่างรวดเร็ว ซึ่งหากไม่มีการเตรียมความพร้อมอาจส่งผลกระทบจากการเกษียณอายุ ซึ่งอยู่ในช่วงของการเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตและการดำรงชีวิตของบุคคล อาจส่งผลกระทบทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ สังคม เศรษฐกิจ รวมถึงการยอมรับจากสังคม ดังนั้นการเตรียมความพร้อมก่อนการเกษียณอายุจึงมีความสำคัญที่จะทำให้บุคคลสามารถดำรงชีวิตอย่างมีความสุข และมีคุณค่า

แนวคิดเกี่ยวกับการวางแผนการเงินส่วนบุคคล

ณัฐพล นิรมานพัชรินทร์ (2549) กล่าวว่า การวางแผนทางการเงินส่วนบุคคล หมายถึง การค้นหาทางเลือกเพื่อสนับสนุนกระบวนการในการตัดสินใจล่วงหน้าเกี่ยวกับปริมาณและเวลาของเงินทุน แหล่งของเงินทุน และการจัดสรรเงินทุน ด้วยการกำหนดกิจกรรม วิธีการ เวลา และผู้รับผิดชอบประกอบการจัดการความเสี่ยงต่างๆ ทางการเงิน

บริษัทหลักทรัพย์จัดการกองทุน ฟินันซ่า จำกัด (2560) ให้ความหมายของการวางแผนการเงินส่วนบุคคล (Personal Financial Planning) ไว้ คือ การสร้าง ใช้งาน ปรับปรุง และแก้ไขแผนงานเพื่อความสำเร็จตามเป้าหมายทางการเงินของบุคคลหนึ่งบุคคลใดโดยเฉพาะ โดยแนวคิดของแผนเน้นถึงเป้าหมายนับตั้งแต่จุดแรกเริ่มของการวางแผนการลงทุน มากกว่าการใช้เครื่องมือทางการเงินแบบใดแบบหนึ่ง หรือมากกว่านั้น เพื่อแก้ไขปัญหาการเงินบางปัญหาเท่านั้น

ศิรินุช อินละคร (2548) ให้ความหมายของการวางแผนทางการเงินส่วนบุคคล ไว้ว่า เป็นกระบวนการในการจัดการกับเงินของบุคคล เพื่อให้บุคคลบรรลุเป้าหมายทางการเงินที่ต้องการโดยเป้าหมายของบุคคลสามารถแบ่งได้เป็น 2 ลักษณะ คือ

1. เป้าหมายที่เกี่ยวกับเงิน (Financial Goals) หรือเรียกว่า “เป้าหมายทางการเงิน” เป็นเป้าหมายที่สามารถกำหนดในรูปตัวเงินได้ และหากบรรลุเป้าหมายทางการเงินจะทำให้บุคคลมีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น เป้าหมายทางการเงินของแต่ละบุคคลจะแตกต่างกันตามสถานภาพของบุคคล รวมทั้งสถานะทางการเงินของบุคคลนั้น เช่น ต้องการเก็บเงินซื้อบ้าน ต้องการเก็บเงินไว้เป็นทุนการศึกษาบุตร ต้องการเก็บเงินไว้สำหรับใช้จ่ายในช่วงเกษียณอายุ ต้องการมีเงินเพียงพอสำหรับใช้จ่ายในชีวิตประจำวัน สิ่งสำคัญที่จะทำให้บุคคลบรรลุเป้าหมายทางการเงินที่ต้องการได้คือ “เงิน” ดังนั้นการวางแผนทางการเงินส่วนบุคคลที่ดีจะช่วยให้บุคคลบรรลุเป้าหมายทางการเงินที่ต้องการได้

2. เป้าหมายที่ไม่เกี่ยวกับเงิน (Non – Financial Goals) เป็นเป้าหมายที่ยากที่จะกำหนดในรูปตัวเงินได้ เช่น ต้องการให้ชีวิตครอบครัวมีความสุข ต้องการช่วยเหลือผู้ยากไร้ ต้องการช่วยเหลือสัตว์ที่ถูกทิ้ง ซึ่งบุคคลสามารถบรรลุเป้าหมายเหล่านี้ได้โดยอาจจะไม่จำเป็นต้องใช้เงินเลย

แนวคิดเกี่ยวกับความรู้ทางการเงิน

ความรู้ที่มีเกี่ยวกับการเงิน คือ การศึกษาถึงการใช้ทรัพยากรต่าง ๆ ที่อยู่อย่างจำกัดให้ได้ประโยชน์สูงสุดมีส่วนช่วยในการกำหนดนโยบายทางการเงิน กฎหมายภาษีอากร กฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และข้อกำหนดต่าง ๆ จากรัฐบาลในการทำธุรกิจกระบวนการคิดและพฤติกรรมของมนุษย์และรูปแบบความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล การรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ เพื่อนำมาวิเคราะห์และตัดสินใจและสถิติช่วยในการศึกษาการดำเนินงานทางการเงินของธุรกิจในอดีต และแนวโน้มของธุรกิจในอนาคตเรามีความรู้ทางการเงินมากเพียงพอโดยใช้ข้อมูลหรือสื่อการเรียนรู้ต่าง ๆ ที่มีอยู่ในปัจจุบันอย่างน้อยก็เป็นภูมิคุ้มกันให้กับตัวเราเองและคนในครอบครัวให้สามารถจัดการทางการเงินได้อย่างมีประสิทธิภาพ และไม่เป็นภาระแก่ตนเอง น่าจะเป็นประโยชน์ที่เห็นได้ชัดเจนในแต่ละครอบครัว แต่อย่างไรก็ดี หากในอนาคตทุก ๆ ครอบครัว มีความรู้ความเข้าใจในความรู้ทางการเงินอย่างเพียงพอก็จะส่งผลดีต่อเศรษฐกิจ สังคม โดยรวมแก่ประเทศชาติ (ปิยพร พันธุ์ผล, 2559)

การจัดสรรเงินลงทุนเพื่อให้เหมาะสมกับเป้าหมายนั้นเป็นสิ่งสำคัญมาก เมื่อเราสำรวจแล้วว่าตนเองต้องการวางแผนการเงินไปในทิศทางใด การเลือกแหล่งเก็บเงินของเราก็จะง่ายขึ้น การวางแผนการเงินส่วนบุคคลออกเป็น 5 ส่วน ดังนี้

1. การวางแผนการลงทุน เพื่อสร้างเงินลงทุนให้เติบโตตามเป้าหมายภายใต้ระดับความเสี่ยงที่ยอมรับได้

2. การวางแผนประกันชีวิต เพื่อป้องกันความเสี่ยงให้ชีวิตและทรัพย์สิน

3. การวางแผนเพื่อวัยเกษียณ เพื่อคุณภาพชีวิตที่ดีหลังเกษียณ

4. การวางแผนภาษี เพื่อจัดการภาษีให้ถูกต้องตามกฎหมายและใช้สิทธิประโยชน์เพื่อประหยัดภาษีสูงสุด

5. การวางแผนมรดก เพื่อส่งต่อทรัพย์สินให้ทายาทได้ตรงตามความต้องการของเรามากที่สุด

ความรู้เกี่ยวกับการออมกับการลงทุน

การออมกับการลงทุน มีหลายคนที่เข้าใจว่าสองคำนี้มีความหมายเหมือนกัน บางครั้งก็มีการนำไปใช้แทนกัน จึงไม่เป็นการถูกต้อง ซึ่งเราจะต้องทำความเข้าใจกับคำสองคำนี้เพื่อเป็นตัวเลือกในการตัดสินใจว่าจะออมเงินดีหรือจะลงทุนดี อย่างไรที่เหมาะสมกับเรา เนื่องจากสองคำนี้นอกจากจะต่างกันในเรื่องความหมายแล้ว ในด้านความเสี่ยงและโอกาสผลตอบแทนยังแตกต่างกันอีกด้วย เพราะ “การออม” หรือ “Saving” หมายถึง การที่เราเก็บเงินไว้ใช้ในวัตถุประสงค์ต่าง ๆ เช่น เก็บไว้ใช้ในอนาคต เก็บไว้ซื้อรถ

เก็บไว้ปลูกบ้าน หรือเพื่อความสะดวกในการใช้จ่าย บางคนอาจเก็บไว้เพื่อความปลอดภัย แต่ส่วนใหญ่ที่เหมือนกันก็คือเพื่อให้เงินเก็บสูญหายหรือลดจำนวนลง อาจจะเป็นการสะสมทีละเล็กละน้อย แล้วค่อย ๆ เพิ่มจำนวนมากขึ้นเรื่อย ๆ ดังนั้นเราจึงต้องมองหาวิธีเก็บเงินที่มีความเสี่ยงต่ำที่สุด ปลอดภัยที่สุด ส่วนในเรื่องผลตอบแทนที่ได้รับจะมากหรือน้อย ก็ถือว่าเป็นเพียงกำไรเท่านั้นเอง สำหรับวิธีการออมเงินที่รู้จักกันดีก็คือ การฝากเงินไว้ในบัญชีสะสมทรัพย์ที่ให้ผลตอบแทนกับเราได้ด้วย

สำหรับ “การลงทุน” หรือ “Investment” นั้น หมายถึง วิธีการเพิ่มค่าของเงินที่เรามีอยู่แล้วด้วยวิธีการต่าง ๆ โดยที่เรายอมแลกความเสี่ยงที่อาจเพิ่มขึ้น กับโอกาสที่จะได้รับผลตอบแทนที่สูงขึ้น ดังนั้นความหมายของ “การลงทุน” จึง แตกต่างจากความหมายของ “การออม” ตรงที่เราให้ความสนใจในเรื่องของ “ผลตอบแทน” ด้วย ไม่ใช่เป็นเพียงแค่การเก็บรักษาเงิน ให้อยู่กับเราเพียงอย่างเดียว เช่น การฝากเงินแบบประจำกับธนาคาร ก็ถือเป็นเรื่องการลงทุน เพราะเราเลือกที่จะรับความเสี่ยงในการขาดสภาพคล่องที่ต้องเสียไปจากเงินส่วนนี้ที่ไม่สามารถใช้เงินได้ในช่วงเวลาที่กำหนดไว้ เพื่อแลกกับอัตราดอกเบี้ยที่เพิ่มขึ้น หรือหากเราจะลงทุนในหุ้นก็มีโอกาสได้ผลตอบแทนที่สูงกว่า แต่ก็มีความเสี่ยงที่จะขาดทุนได้ตลอดเวลา เพราะตลาดหุ้นย่อมจะมีความผันผวนเป็นเรื่องธรรมดา

ส่วนการลงทุนใน “กองทุนรวม” ก็จัดเป็นการลงทุนอีกรูปแบบหนึ่ง ที่มีโอกาสรับผลตอบแทนกับความ เสี่ยงได้เช่นกัน ซึ่งก็ขึ้นกับว่ากองทุนนั้น ๆ มีนโยบายในการลงทุนเป็นอย่างไร การลงทุนในกองทุนรวมบางกองก็มีความเสี่ยงต่ำมาก จนเรียกได้ว่าใกล้เคียงกับการออมด้วยการฝากเงินเลย แต่ให้ผลตอบแทนที่สูงกว่าก็มี ทางที่ดีจึงควรศึกษาข้อมูลให้มาก ๆ แล้วลองเปรียบเทียบข้อดีข้อเสียของแต่ละธนาคาร บางทีเราอาจเป็นเศรษฐีเงินลงทุนก็ได้

วิธีดำเนินการวิจัย

1. การออกแบบการวิจัย

การศึกษานี้เป็นการวิจัยแบบไม่ทดลอง (Non-Experimental Design) เป็นการวิจัยที่มีการศึกษาตามสภาพที่เป็นไปตามธรรมชาติ โดยไม่มีการจัดกระทำ หรือควบคุมตัวแปรใด ๆ เป็นการเก็บรวบรวมข้อมูลภาคสนาม แบบวิจัยตัดขวาง (Cross Sectional Studies) คือเป็นการเก็บข้อมูลในช่วงระยะเวลาใดเวลาหนึ่งเพียงครั้งเดียว โดยใช้เครื่องมือการวิจัยเป็นแบบสอบถาม (Questionnaire) ทำการเก็บรวบรวมข้อมูล และนำไปวิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีการวิเคราะห์ทางสถิติ

2. ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ข้าราชการพลเรือนสามัญในจังหวัดภูเก็ต จำนวน 4,521 คน (สำนักงานสถิติจังหวัดภูเก็ต, 2561) สำหรับการศึกษาวิจัยครั้งนี้ กลุ่มตัวอย่างได้จากการคำนวณขนาดของกลุ่มตัวอย่างโดยใช้สูตรของทาโรยามาเน (Yamane, 1973) ที่ระดับความเชื่อมั่น 95 % จะได้ขนาดกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ทั้งสิ้น 367 คน

3. เครื่องมือใช้ในการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยแบบสอบถามนั้นเป็นเครื่องมือหลักที่นำมาเก็บรวบรวมข้อมูล โดยทางผู้วิจัยก็ได้มีการศึกษาหาความรู้ ค้นคว้าทบทวนวรรณกรรม แนวคิดและทฤษฎีต่าง ๆ เอกสารทางวิชาการ รวมไปถึงงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อที่จะนำความรู้ที่ได้มานั้นไปกำหนดกรอบแนวความคิดของงานวิจัยที่ผู้วิจัยศึกษา ซึ่งแสดงให้เห็นตัวแปรที่เกี่ยวข้อง โดยตัวแปรที่ได้มานั้นจะช่วยพัฒนาการสร้างแบบสอบถามในการเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างที่กำหนด โดยแบบสอบถามจะแบ่งออกเป็น 3 ส่วนดังต่อไปนี้

ส่วนที่ 1 คำถามเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง เพศ อายุ สถานภาพจำนวนสมาชิกในครอบครัว ระดับการศึกษา ระดับตำแหน่งงาน รายได้เฉลี่ยต่อเดือนและค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อเดือน โดยเป็นแบบสอบถามแบบปลายปิด (Close-Ended Response Question)

ส่วนที่ 2 คำถามเกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจในเรื่องการวางแผนทางการเงินส่วนบุคคลมีลักษณะคำถามเป็นแบบ Likert's Scale มี 5 ระดับ ใช้ระดับในการวัดข้อมูลประเภทอันตรภาค (Interval scale) เป็นคำถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Rating scale) ตามรูปแบบของ Likert's scale

ส่วนที่ 3 คำถามเกี่ยวกับการวางแผนทางการเงินส่วนบุคคลเพื่อวัยเกษียณ โดยเป็นแบบสอบถามแบบปลายปิด (Close-Ended Response Question)

4. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ได้มีการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย โดยผู้วิจัยได้มีการนำแบบสอบถามมาใช้เป็นเครื่องมือในการวิจัย ซึ่งการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย สามารถสรุปเป็นขั้นตอนได้ดังนี้

1. การศึกษาค้นคว้าข้อมูล แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรการวางแผนทางการเงินส่วนบุคคล
2. นิยามศัพท์เฉพาะของตัวแปรตาม ทำขึ้นเพื่อทำให้ความหมายของตัวแปรต่างๆ
3. นำนิยามศัพท์เฉพาะที่ได้มาสร้างเป็นข้อคำถามที่มีความครอบคลุม และสัมพันธ์กับนิยามศัพท์ของตัวแปรทั้งหมด
4. จัดทำร่างแบบสอบถาม
5. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ได้สร้างขึ้นให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาว่าแบบสอบถามมีการใช้ภาษาและลักษณะของข้อความเหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่างที่จะดำเนินการวิจัย

5. การตรวจสอบคุณภาพของแบบสอบถาม

1. ผู้วิจัยดำเนินการทดสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา และความน่าเชื่อถือ ก่อนนำแบบสอบถามไปดำเนินการวิจัยใช้งานจริง โดยนำร่างแบบสอบถามให้อาจารย์ที่ปรึกษาทำการตรวจสอบคำถาม การใช้ภาษาในแบบสอบถาม เพื่อความครอบคลุมเนื้อหาที่ต้องการศึกษา โดยใช้วิธีการวัดความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ตามตารางตรวจสอบคุณภาพความครอบคลุมด้านเนื้อหาการวิจัย รวมไปถึงใช้ภาษาที่ถูกต้องเหมาะสมหรือไม่ ซึ่งผู้วิจัยจะนำคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษามาปรับปรุงแก้ไขแบบสอบถามก่อนนำไปใช้งานจริง

2. ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามที่ผ่านการปรับปรุงแล้วไปทดลองใช้ (Try out) กับกลุ่มประชากรที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน เพื่อหาคุณภาพของเครื่องมือ โดยการหาค่าความเที่ยงหรือความเชื่อถือได้ของแบบสอบถาม (Reliability) ซึ่งวิเคราะห์โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS ได้ค่าแอลฟา ตามแบบวิธีของครอนบาค (Cronbach's) ได้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ 0.84

3. เมื่อผู้วิจัยนำข้อบกพร่องมาปรับปรุง แก้ไข โดยขอคำปรึกษาและผ่านความคิดเห็นและความเห็นชอบของอาจารย์ที่ปรึกษาอีกครั้ง จนได้เครื่องมือที่มีประสิทธิภาพ จึงนำแบบสอบถามฉบับสมบูรณ์ไปสอบถามกลุ่มตัวอย่างตามที่ได้กำหนดไว้ในงานวิจัย

6. การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Data) ใช้การเก็บรวบรวมข้อมูลจากการเก็บแบบสอบถามจากกลุ่มตัวอย่างข้าราชการพลเรือนสามัญในจังหวัดภูเก็ต

2. ข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data) โดยศึกษาค้นคว้าจากเอกสารที่เกี่ยวข้องจากแหล่งต่าง ๆ เช่น วารสาร รายงานการวิจัย แหล่งข้อมูลทางอินเทอร์เน็ต วิทยานิพนธ์ การค้นคว้าอิสระ

7. การวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) โดยใช้การคำนวณค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนมีดังนี้

1.1 ร้อยละ

1.2 ค่าเฉลี่ย

1.3 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

2. การวิเคราะห์สถิติเชิงอนุมาน (Inferential statistics)

2.1 ค่าไคสแควร์ (Chi-Square Test) ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระกับตัวแปรตามว่า มีความสัมพันธ์กันหรือไม่ โดยกำหนดค่านัยสำคัญทางสถิติที่ .05

ผลการวิจัย

1. ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ปัจจัยส่วนบุคคลของข้าราชการพลเรือนสามัญในจังหวัดภูเก็ต ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 196 คน คิดเป็นร้อยละ 53.40 มีอายุระหว่าง 41 - 50 ปี จำนวน 252 คน คิดเป็นร้อยละ 68.60 สถานภาพสมรส จำนวน 231 คน คิดเป็นร้อยละ 62.90 มีจำนวนสมาชิกในครอบครัว 2 - 3 คน จำนวน 174 คน คิดเป็นร้อยละ 47.40 มีการศึกษาระดับปริญญาตรี จำนวน 271 คน คิดเป็นร้อยละ 73.80 ระดับตำแหน่งงานฝ่ายปฏิบัติงาน จำนวน 198 คน คิดเป็นร้อยละ 54.00 มีรายได้ต่อเดือน 10,001 - 20,000 บาท จำนวน 149 คน คิดเป็นร้อยละ 40.60 และมีค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อเดือน 10,001 - 20,000 บาท จำนวน 148 คน คิดเป็นร้อยละ 40.30

2. ข้อมูลเกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจในเรื่องการวางแผนทางการเงินส่วนบุคคล

ข้าราชการพลเรือนสามัญในจังหวัดภูเก็ตมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องการวางแผนทางการเงินส่วนบุคคล โดยภาพรวมในระดับมาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.65 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.701 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด คือ มีความรู้ความเข้าใจในรูปแบบการออมเงินฝากกับธนาคาร มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.20 รองมาคือ ทราบถึงกระบวนการในการวางแผนทางการเงินส่วนบุคคลมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.80 มีความรู้ความเข้าใจในแนวคิดเกี่ยวกับการวางแผนทางการเงินส่วนบุคคลพื้นฐานและมีความรู้ความเข้าใจในหลักการวางแผนทางการเงินส่วนบุคคลมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.69 สามารถวางแผนทางการเงินส่วนบุคคล และนำไปปฏิบัติได้อย่างถูกต้องมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.64 มีความรู้ในการเลือกลงทุนในทรัพย์สินที่มีโอกาสได้รับผลตอบแทนสูงมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.31 และมีความรู้ความเข้าใจในการลงทุนในรูปแบบของ พันธบัตรรัฐบาล หรือกองทุนรวมพันธบัตรรัฐบาล หุ้นกู้ หรือกองทุนรวมตราสารหนี้มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.21 ตามลำดับ

3. ข้อมูลเกี่ยวกับการวางแผนทางการเงินส่วนบุคคลเพื่อวัยเกษียณ

การวางแผนทางการเงินส่วนบุคคลเพื่อวัยเกษียณของข้าราชการพลเรือนสามัญในจังหวัดภูเก็ต ส่วนใหญ่มีวัตถุประสงค์ในการวางแผนทางการเงินส่วนบุคคลเพื่อการเกษียณอายุเพื่อควบคุมสถานะทางการเงิน และป้องกันไม่ให้มีภาระหนี้สินที่มากเกินไป จำนวน 266 คน คิดเป็นร้อยละ 72.50 มีกรอบระยะเวลาในการวางแผนทางการเงินส่วนบุคคลเพื่อการเกษียณอายุ จำนวน 171 คน คิดเป็นร้อยละ 46.60 และมีรูปแบบในการวางแผนทางการเงินส่วนบุคคลเพื่อการเกษียณอายุเน้นที่ความมั่นคงทางการเงิน จำนวน 232 คน คิดเป็นร้อยละ 63.20

4. ผลการทดสอบสมมติฐาน

1. ปัจจัยส่วนบุคคลที่แตกต่างกันส่งผลต่อการวางแผนทางการเงินส่วนบุคคลเพื่อวัยเกษียณสำหรับข้าราชการพลเรือนสามัญในจังหวัดภูเก็ต พบว่า อายุ ระดับการศึกษา ระดับตำแหน่งงาน รายได้เฉลี่ยต่อเดือน และค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อเดือน ที่แตกต่างกันส่งผลต่อการวางแผนทางการเงินส่วนบุคคลเพื่อวัยเกษียณสำหรับข้าราชการพลเรือนสามัญในจังหวัดภูเก็ต

2. ความรู้ความเข้าใจในเรื่องการวางแผนทางการเงินส่วนบุคคล มีความสัมพันธ์กับการวางแผนทางการเงินส่วนบุคคลเพื่อวัยเกษียณสำหรับข้าราชการพลเรือนสามัญจังหวัดภูเก็ต พบว่า ข้าราชการพลเรือนสามัญในจังหวัดภูเก็ตที่มีความรู้ความเข้าใจในเรื่องการวางแผนทางการเงินส่วนบุคคลต่างกันส่งผลต่อการวางแผนทางการเงินส่วนบุคคลเพื่อวัยเกษียณ ด้านกรอบระยะเวลาในการวางแผนทางการเงินส่วนบุคคลเพื่อการเกษียณอายุต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

อภิปรายผล

จากการศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการวางแผนทางการเงินส่วนบุคคลเพื่อวัยเกษียณสำหรับข้าราชการพลเรือนสามัญในจังหวัดภูเก็ต สามารถนำมาอภิปรายตามผลเชิงพรรณนาได้ดังต่อไปนี้

ปัจจัยส่วนบุคคลที่แตกต่างกันส่งผลต่อการวางแผนทางการเงินส่วนบุคคลเพื่อวัยเกษียณสำหรับข้าราชการพลเรือนสามัญในจังหวัดภูเก็ต พบว่า อายุ ระดับการศึกษา ระดับตำแหน่งงาน รายได้เฉลี่ยต่อเดือน และค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อเดือนที่แตกต่างกันส่งผลต่อการวางแผนทางการเงินส่วนบุคคลเพื่อวัยเกษียณสำหรับข้าราชการพลเรือนสามัญในจังหวัดภูเก็ต ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ บริษัทหลักทรัพย์จัดการกองทุนเอ็มเอฟซี (มหาชน) (2559) กล่าวไว้ในเรื่องแผนการในวัยเกษียณอายุ หัวข้อการกำหนดจำนวนเงินทุนที่สามารถหาได้ในอนาคตว่า รายได้เฉลี่ยต่อเดือน และค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อเดือน ระดับการศึกษา และอาชีพที่แตกต่างกันย่อมมีแผนการทางการเงินในอนาคตที่ต่างกัน และยังสอดคล้องกับสำนักวิจัยเอแบคโพลล์ (2552) ได้ทำการสำรวจพฤติกรรมการติดตามข่าวสาร ของ New Gen หรือ คนรุ่นใหม่ที่มีเงินกับการวางแผนชีวิตและการเงินในสถานะเศรษฐกิจถดถอย โดยสำรวจจากตัวอย่างผู้มีรายได้ 75,000 บาทต่อเดือนขึ้นไป อายุระหว่าง 30 – 49 ปี ว่า ประชากรกลุ่มรายได้สูงส่วนใหญ่จะมีการวางแผนใช้จ่ายเงินอย่างรัดกุม และมีความระมัดระวังในการใช้เงินมากขึ้น โดยส่วนใหญ่จะมีรูปแบบในการออมด้วยการฝากเงินกับธนาคาร และประกอบกับการที่ไม่มีมีความเข้าใจในเรื่องการลงทุนประเภทอื่นอย่างเพียงพอ ทำให้ต้องการหลีกเลี่ยงความเสี่ยงจากการลงทุนในรูปแบบอื่น

ความรู้ความเข้าใจในเรื่องการวางแผนทางการเงินส่วนบุคคล มีความสัมพันธ์กับการวางแผนทางการเงินส่วนบุคคลเพื่อวัยเกษียณสำหรับข้าราชการพลเรือนสามัญจังหวัดภูเก็ต พบว่า ข้าราชการพลเรือน

สามัญในจังหวัดภูเก็ตที่มีความรู้ความเข้าใจในเรื่องการวางแผนทางการเงินส่วนบุคคลต่างกันส่งผลต่อการวางแผนทางการเงินส่วนบุคคลเพื่อวัยเกษียณ ด้านกรอบระยะเวลาในการวางแผนทางการเงินส่วนบุคคลเพื่อการเกษียณอายุต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ คณะกรรมการมาตรฐานของผู้วางแผนทางการเงิน หรือ Certified Financial Planner Board of Standards Inc. ของสหรัฐอเมริกา (วิวรรณ ธาราหิรัญโชติ, 2552) ว่าคนอเมริกันจะถูกแบ่งความสามารถในการวางแผนทางการเงินออกเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มอิสระ กลุ่มผู้วิตกกังวล และกลุ่มที่ต้องการความช่วยเหลือ ซึ่งจัดเป็นกลุ่มที่ต้องการความช่วยเหลือ เนื่องจากความไม่เข้าใจในเรื่องทางการเงิน ทำให้ต้องแสวงหาความรู้และคำแนะนำในเรื่องการวางแผนการเงินจากมืออาชีพเพื่อกำหนดระยะเวลาที่เหมาะสมในการวางแผนการเงินเพื่อเกษียณอายุในอนาคต

ข้อเสนอแนะ

1. หน่วยงานข้าราชการพลเรือนสามัญในจังหวัดภูเก็ต ต่าง ๆ ควรมีการประชาสัมพันธ์ในเรื่องของการวางแผนทางการเงินส่วนบุคคลให้ผู้ที่ต้องการวางแผนทางการเงินได้รับทราบ และมีข้อมูลเพื่อใช้ในการวางแผนทางการเงินให้ประสบความสำเร็จ

2. จากการวิจัยพบว่า ความรู้ความเข้าใจในเรื่องการวางแผนทางการเงินส่วนบุคคล มีความสัมพันธ์กับการวางแผนทางการเงินส่วนบุคคลเพื่อวัยเกษียณสำหรับข้าราชการพลเรือนสามัญ ดังนั้นหน่วยงานราชการต่าง ๆ ที่มีบริการทางด้านการวางแผนทางการเงินส่วนบุคคล ควรจะมีข้าราชการที่มีความรู้ความสามารถในระดับสูง เพื่อให้คำแนะนำและปรึกษาแก่ผู้ที่ต้องการเข้าไปใช้บริการให้มีความเข้าใจในการวางแผนทางการเงินมากขึ้น นอกจากนี้บุคคลเองควรที่จะมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องการวางแผนทางการเงินเพื่อให้การวางแผนทางการเงินมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการวางแผนทางการเงินส่วนบุคคลเพื่อวัยเกษียณสำหรับข้าราชการพลเรือนสามัญในจังหวัดภูเก็ต โดยการวิจัยเชิงคุณภาพ

2. การศึกษาวิจัยครั้งนี้ มุ่งศึกษาถึง “ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการวางแผนทางการเงินส่วนบุคคลเพื่อวัยเกษียณสำหรับข้าราชการพลเรือนสามัญในจังหวัดภูเก็ต” เท่านั้น จึงควรมีการศึกษาเปรียบเทียบการวางแผนทางการเงินส่วนบุคคลในพื้นที่อื่น ซึ่งอาจมีความแตกต่าง เพื่อให้ได้ข้อมูลในเชิงลึกครบถ้วน และสามารถนำข้อมูลไปใช้ประโยชน์ต่อการกำหนดแนวทางในการบริหารจัดการทางการเงินส่วนบุคคลของข้าราชการพลเรือนสามัญต่อไป

บรรณานุกรม

- กฤษฎา มยุระสุวรรณ. (2556). การวางแผนก่อนการเกษียณอายุของพนักงานบริษัท A. งานนิพนธ์พัฒนาแรงงานและสวัสดิการมหบัณฑิต, สาขาวิชาพัฒนาแรงงานและสวัสดิการ, คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- กัลยา วานิชย์บัญชา. (2558). สถิติสำหรับงานวิจัย. กรุงเทพฯ: สามลดา
- กาญจนา หงส์ทอง. (2551). เข้มทิศการเงิน. กรุงเทพฯ: กรุงเทพฯธุรกิจ Bizbook.
- จันทร์เพ็ญ บุญฉาย. (2552). การจัดการการเงินส่วนบุคคล : กรณีศึกษาเฉพาะกลุ่มวัยทำงานในเขตกรุงเทพมหานคร. การค้นคว้าอิสระปริญญาโท, มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์.
- ณัฐพล นิรมานพัชรินทร์. (2549). พื้นฐานการวางแผนทางการเงินสำหรับ SMEs ตอน 1 Fundamental Financial Planning for SMEs. สืบค้นจาก http://www.businesssthai.co.th/bt/content.php?data=410161_Smart%2520SMEs.
- ธนาคารแห่งประเทศไทย. (2556). รายงานผลการสำรวจทักษะทางการเงินของไทย ปี 2556. สืบค้นจาก <https://www.1213.or.th/th/aboutfcc/knownfcc/Documents/2013%20ThaiFLSurvey.pdf>.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2538). วิธีการทางสถิติสำหรับการวิจัย (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ สุวีริยาสาส์น.
- วิวรรณ ธาราหิรัญโชติ. (2552). MONEY PRO แผนการเงิน แผนชีวิต. กรุงเทพฯ: กรุงเทพฯธุรกิจ Bizbook.
- ศิรินุช อินละคร. (2548). การเงินบุคคล. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- สถาบันคีนันแห่งเอเชีย. (2558). คนไทยก้าวไกล ใส่ใจการเงิน. สืบค้นจาก http://thaipublica.org/wpcontent/uploads/2015/03/1.Citi-LIFT-FL-Research-Report-THAI_Draft.pdf.
- สุขใจ น้ำผุด. (2545). กลยุทธ์การบริหารการเงินบุคคล (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สุพพตา ปิยะเกสิน. (2546). การเงินส่วนบุคคล = Personal finance (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม. (2556). การคาดประมาณประชากรของประเทศไทยพ.ศ 2553-2583. สืบค้นจาก <http://social.nesdb.go.th/social/Portals/0/Documents/>

การคาดประมาณ%20e-book.pdf.

อัจฉรา โยมสินธุ์. (2555). 365+1 ...คำศัพท์การเงินและการลงทุน (พิมพ์ครั้งที่ 5). กรุงเทพฯ: ตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย.

Hallman, G.V., & Rosenbloom, J. (2000). Personal financial management. New Jersey: Kindle.

Organization for Economic Cooperation and Development. (2011). National Strategies for Financial Education: Preliminary International Guidance. Retrieved from <http://www.OECD.org/finance/financial-education/48212634.pdf>.